

عنوان مقاله:

بسترهای توسعه اعمال قوانین جزایی در مکان

محل انتشار:

دوفصلنامه آموزه های حقوق کیفری، دوره 11، شماره 8 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

سید محمود میرخلیلی - دانشیار دانشگاه تهران

علیرضا رحمانی نعیم آبادی - کارشناس ارشد حقوق جزا و جرم شناسی

ابوذر سالاری فر - دانشجوی دکتری حقوق جزا و جرم شناسی و عضو هیئت علمی

خلاصه مقاله:

بر پایه اصول حقوق کیفری، اصل کلی آن است که در قلمرو یک کشور دادگاه های آن کشور صرفا قوانین جزایی خود را اعمال می کنند، در حالی که در حقوق خصوصی این امکان که دادگاه های یک کشور قوانین کشور دیگری را اجرا کنند، اصولا وجود دارد. اصل عدم اعتبار قوانین جزایی دیگر کشورها، برای دادگاه های جزایی اصلی است که به شکل سنتی در روابط کشورها و در عرصه حقوق جزای بین الملل وجود داشته است. در واقع، کشورهای مختلف اعمال مطلق و بدون استثنای این اصل را از شاخه های اقتدار در حاکمیت خود می دانند. در عین حال، نیازهای جوامع امروزی باعث شده است تا کشورهای مختلف، به صورت استثنایی به تبدیل این اصل پرداخته و مواردی چون نهاد انتقال محکومان به حبس، نیابت قضایی بین المللی و غیره را بپذیرند. رویکرد مقنن ایرانی نیز در زمینه اصل عدم اعتبار قوانین جزایی بیگانه و قاعده منع محاکمه مجدد از ابتدای قانون گذاری تا کنون متفاوت بوده است؛ قانون مجازات اسلامی مصوب 1392 با گرتنه برداری از قوانین قبلی از جمله قانون 1352 و در راستای مقررات حقوق جزای بین الملل، قاعده منع محاکمه مجدد را احیا نموده و اصل عدم اعتبار قوانین جزایی بیگانه را کم رنگ ساخته است.

کلمات کلیدی:

قوانین جزایی بیگانه، حقوق جزای بین الملل، انتقال محکومان، قاعده منع محاکمه مجدد، نیابت قضایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1046091>

